

Gera Jansma-Van Schouwenburg

Een veter drop aan de kerstboom

Je zult toch drie grote broers hebben en zelf nog maar drie jaar zijn! Gelukkig weet kleine Klaartje zich flink te verweren tegen alle plagerijtjes. Ook wordt ze natuurlijk wel eens een beetje verwend.

Van het komende kerstfeest begrijpt ze nog niet zo veel; daar is ze echt nog te klein voor. Toch weet ze er al wat van; en ze kan een heleboel vertellen. Dan schitteren haar oogjes, haar hoofdje schudt heftig en met haar handjes wijst ze hoe mooi en hoe groot . . .

De familie Overhof is thuis. De lamp in de huiskamer is al vroeg aangedaan. Nog twee nachtjes slapen, hebben de jongens hun zusje gezegd, en ze helpen haar om twee vingers op te steken. „Is het dan Kerstmis?” vraagt Klaartje.

„Ja, dan is het Kerstmis.”

„O, dan krijgen we een kerstboom, een hele hoge.” Haar armpjes wijzen naar het plafond: „z6 hoog.”

Op de kerstbomenmarkt heeft ze ze al gezien, honderden bomen van klein tot groot. Morgen mag ze er een gaan kopen met vader en de broers.

Verleden jaar is ze ook meegeweest. Toen duwde moeder haar nog in het wandelwagentje. Op het ogenblik dat ze het allemaal eens waren en er een boom gekocht was, lag Klaartje met een scheefgezakt hoofd heerlijk te slapen! Maar dat zal nu niet meer gebeuren, want ze kan al best meelopen.

„Als het zo doorgaat kunnen we morgen met de slee.“ Ze volgen vaders blik naar buiten, waar de sneeuw in dichte vlokken op de grond valt.

„Ha fijn,“ roept Steven, „hoeven we dat prikding niet te sjouwen!“

„En Klaartje zetten we er bovenop.“ Reuze idee vindt Jan dat. Maar bij zijn kleine zus valt het niet bepaald in goede aarde. Ze wil meehelpen, want nu is ze al groot.

Hardop droomt ze van alle mooie dingen die aan de boom komen te hangen: ballen, slingers, engeland-haar. Ze bedoelt engelen-haar, maar dat is een beetje moeilijk. De jongens helpen met opnoemen: een vogeltje, een kerstman, een huisje. Een toetertje, weet Klaartje nog, en moeder herinnert aan de ster bovenin. „Kransjes ook, die je echt op kan eten, van suiker en chocola.“

Jans tong komt al met een puntje naar buiten als hij eraan denkt. „En voor allemaal een pakje in rood papier,“ zegt Steven.

Om beurten helpen ze met de opsomming tot ze alles gehad hebben. Iedereen zit na te denken of er iets vergeten is. Met een ruk gaat Klaartjes hoofd omhoog. „En nog een veter drop . . .“

Ze barsten in lachen uit. „Haha, een veter drop aan de kerstboom, ik zie het al,“ giert Jan.

Van die uitbundigheid begrijpt hun zusje nu echt niets. Ze trekt een verdrietige pruillip. Zoals meestal komt de oudste broer haar te hulp. Robert troost een beetje en probeert uit te leggen dat dat niet kan. „Een veter drop hoort niet aan de kerstboom, echt niet.“

„Waarom niet?“

„Nou daarom niet, dat zie je nooit.“

„En ik wil een veter drop aan de kerseboom.” Van boosheid zegt ze het verkeerd. Steven heeft zijn mond al open. „Hu, kerseboom!” Moeder geeft een wenk. „Nu is 't genoeg, jongens.”

Ze moet haar dochter nog al eens in bescherming nemen tegen de broers, ook al kan het kleine ding met haar drie jaar al aardig haar woordje doen.

De volgende dag komen ze met een pracht van een boom thuis. Hij ligt met riemen stevig vastgebonden op de slee. Klaartje danst op haar laarsjes door de sneeuw. „Wat een mooie boom is mijn kerstboom, papa.”

Op haar manier helpt ze het gevaarte naar binnen brengen.

Moeder schrikt een beetje. „Jongens, wat een hoge. Hadden jullie geen kleinere kunnen kiezen?” Het lijkt wel of ze ieder jaar met een groter exemplaar komen aanzetten.

„Nee moeder . . . of . . . nou ja, er waren wel kleinere, maar we wilden er een vanaf de grond.” Robert verdedigt hun keus. Vader lacht er maar een beetje om en moeder schikt er zich dan maar in, al is het met een zucht.

't Staat natuurlijk machtig, die boom in zijn volle lengte in de erker. Dat het er een beetje vol door wordt kan de jongens niet schelen.

's Avonds, als Klaartje naar bed is, tuigen ze hem op. Het lijkt nu nog voller. De hele kamer wordt beheerst door de kerstboom. En alles zit erop of eraan: de ballen, de slingers, de kransjes, de pakjes, de ster . . .

Vol trots roepen de jongens er hun ouders bij.

„Wat zal Klaartje hem schitterend vinden,” zegt moeder.

„Ja, eh, ja, dat denk ik ook,” antwoordt vader een beetje weifelend.

De kruidenier verderop in de straat is nog lang bezig die avond. De winkel moet voor de kerst aan kant. Het is erg druk geweest. Samen met zijn vrouw is hij aan het opruimen. Dozen worden gesloten, laden gaan dicht, kisten moeten worden opgestapeld.

„Piet, waar zet je die trommel met drop?“ vraagt de kruideniersvrouw.

Haar man kijkt op: „Drop?“

„Ja, veters drop.“

„O die, zet die maar links onderaan op de plank.“

Hij werkt verder, zegt dan plotseling: „Wat die Overhofs vandaag bezield heeft mag Joost weten.“ Hij begint te lachen als hij eraan denkt. Door de drukte is het eigenlijk niet eens goed tot hem doorgedrongen hoe gek het wel was.

’s Morgens waren Jan en Steven vlak na elkaar in de winkel geweest. Jan verliet net de zaak met een reep chocola en een veter drop, toen zijn broer binnenkwam.

„Hee, jij hier?”

„Ja, een boodschap. Mag het?” Weg was Jan.

Steven kocht een pakje kauwgom en een veter drop. Met de zwarte sliert in de hand stapte hij de deur uit en liep Jan tegen het lijf, die had staan wachten. Binnen kon de kruidenier precies horen wat de jongens zeiden.

„Op wie wacht je eigenlijk?”

„Op jou natuurlijk.”

„Niet nodig hoor.”

„Goed, ik ga al. Zeg wat heb je daar. Heb jij een veter drop gekocht?”

„Nou, wat zou dat?”

Een schaterlach, een paar onverstaanbare woorden, en nog een lach. Grinnikend waren ze samen verdwenen. „Je houdt je mond hoor,” was het laatste dat er te horen viel.

Later kwam mevrouw Overhof boodschappen doen. Ze had van alles nodig voor de feestdagen. „Och, doet u er nog een veter drop bij voor de kleine meid.” Niets bijzonders, alleen een beetje toevallig. De kruidenier had er niet verder bij stilgestaan. In de middag stapte de oudste, Robert, de winkel binnen. Oók een boodschap, en óók een veter drop. Wel een beetje erg toevallig, achteraf bekeken . . .

Terwijl hij het aan zijn vrouw vertelt, gaat de bel over. Zeker een klant die iets vergeten heeft. Het mag wel niet na sluitingstijd, maar zo vlak voor de feestdagen . . . De kruidenier draait de deur van slot.

Meneer Overhof steekt zijn hoofd om de hoek. „Goedenavond samen, kan ik nog wat sigaretten meenemen? Helemaal vergeten!” Het merk dat meneer altijd koopt wordt al op de toonbank gelegd. „Enne,” meneer Overhof aarzelt even, „jullie verkopen toch ook drop, veterdrop?”

„Twee voor een kwartje, links onderaan op de plank,” zegt de kruidenier veelbetekenend tegen zijn vrouw.

„Bedankt en prettige kerstdagen.”

Klaartjes vader vertrekt met twee dropveters in zijn jaszak.

Voordat ze naar bed gaan sluit meneer Overhof alle deuren af. Mevrouw controleert of de lampen uit zijn. In de voorkamer brandt een schemerlampje. De kerstboom staat in het halfdonker. Voordat ze het lichtje uitdoet, hangt moeder een zwarte sliert over een van de laagste takken van de boom.

Terwijl ze de trap opgaat, glipt vader de kamer binnen. Bij het schijnsel van de ganglamp kan hij de dingen maar vaag onderscheiden. Uit zijn zak trekt hij een lange dropveter en schuift die over een tak. Hij merkt niet dat de tweede veter mee naar buiten is gekomen en aan een slinger blijft haken . . .

De volgende morgen vroeg sluipt Robert in pyjama naar beneden. Hij kijkt verder niet naar de boom, hangt er alleen iets aan. Voorzichtig gaat hij de trap weer op en kruipt in bed.

Jan en Steven volgen een poosje later. Ze willen samen voor een verrassing zorgen. „Och, laten we ze alle twee maar ophangen,” zegt Steven. „We hebben ze er nou eenmaal voor gekocht.”

De voorkamer blijft dicht tot iedereen aangekleed beneden is. Klaartje staat te springen van ongeduld. „Vandaag is het Kerstmis, nu gaan we naar de kerstboom kijken!”

Eindelijk doet vader de deur open. Op alle gezichten is spanning te zien. Maar niemand merkt het van de anderen. Iedereen kijkt naar de boom en naar Klaartje. Ze holt als eerste de kamer binnen. De boom is prachtig, zo hoog en zo schitterend versierd. Ze kan van blijdschap niet stilstaan. „Ik vind hem ècht mooi, heel echt mooi.” Dan gaat ze hem nauwkeuriger bekijken.

De anderen komen dichterbij. Vader en moeder zien elkaar stilletjes lachend aan. Plotseling een juichkreet: „O, een veter drop aan de kerstboom!”

„Die is voor jou, pak hem maar,” zegt vader. „Hee . . .” De veter hangt op een heel andere plaats dan hij de vorige avond heeft uitgekozen! Moeder wil ook iets zeggen, maar er klinkt een volgende uitroep: „Nòg een veter drop, en nòg een!” Tot grote verrassing van de hele familie komt de ene zwarte sliert na de andere te voorschijn. Zes veters drop in de kerstboom . . .

Met haar handjes vol staat Klaartje daar. Dan begint ze met een groots gebaar uit te delen, voor allemaal is er een.

„Ik wist het wel,” zegt ze glunderend.

Steven port Jan in zijn ribben: „Wat een mop!”

Robert tilt zijn zusje hoog op. Vader geeft moeder een arm. Zo staan ze, stil ineens, bij de grote boom. Het is een vreemd begin van de kerstdagen, maar wel een goed begin.

Later zal Klaartje meer van het kerstfeest begrijpen. Nu voelt ze alleen iets van de liefde voor elkaar.

Maar ze zal nooit vergeten dat het voor haar begon met die ene veter drop aan de kerstboom.

Nou ja, die ene . . .

